

De Ronde Tafel Krant

Waar kunst, licht en ritme samenkomen

JAARGANG 1, NUMMER 1

APRIL 2026

Bos in Glazen Pot

Soms ontstaat een werk niet uit een groot idee, maar uit een klein verlangen. De wens om een wereld vast te houden die anders telkens tussen je vingers door glipt. Het kunstwerk Bos in Glazen Pot begon precies zo. In Procreate bouwde ik laag voor laag een miniatuurlandschap alsof ik een ademende wereld voorzichtig in een pot liet zakken.

Binnen het glas ontvouwt zich een volledig ecosysteem. Dennen die zich oprichten tegen het licht, een rivier die zich een weg zoekt door rotsen en een zachte nevel die de bergen omhult. Alles leeft, maar binnen grenzen. Dat spanningsveld vrijheid in een afgesloten ruimte vormt de kern van dit werk.

Voor mij blijft het kunstwerk Bos in Glazen Pot een stille uitnodiging om te kijken naar wat we koesteren en hoe we dat doen. Een klein universum dat je optilt, draait, bewondert en dat je eraan herinnert dat echte ruimte altijd buiten het glas begint.

In deze editie

Aan de Ronde Tafel

Kunstwerk Uitgelicht

Kunstwerk uit de Oude Doos

Dankwoord

Aan de Ronde Tafel

het kleurpalet boshuisje

Aan de ronde tafel ligt vandaag een palet dat ruikt naar mos, ochtendstilte en het zachte kraken van een houten vloer. Het kleurenpalet Boshuisje is zo genoemd, maar eigenlijk vertelt het zichzelf al voordat er één woord op papier staat. De kleuren spreken in fluistertoon. Koel blauwgrijs, stilstaand watergroen, warm zandgeel, herfstig bruin en dat diepe bosgroen dat je alleen vindt wanneer je een paar stappen verder loopt dan gepland.

Wat opvalt wanneer je het palet voor je hebt is de gelaagdheid. De bovenste rij ademt lucht en ruimte. Tinten die doen denken aan een raam dat net is beslagen door de ochtendkou. Ze brengen een soort helderheid die niet schreeuwt maar uitnodigt. In het midden verschuift het palet naar aarde en warmte alsof je een houten tafel aanraakt die al jaren verhalen draagt. En onderaan liggen de groentinten. Rijk, vol, en bijna tastbaar. Ze vormen de grond waarop het hele palet rust.

Tijdens het kijken ontstaat een gesprek dat typisch is voor deze rubriek. Niet hardop, maar in gedachten. Wat maakt dit palet zo geruststellend. Misschien is het de balans tussen licht en donker en tussen koel en warm. Misschien is het de herkenning van een plek waar je ooit bent geweest of waar je naar verlangt. Een boshuisje is tenslotte nooit alleen een huis. Het is een gevoel van terugtrekken, vertragen en thuiskomen.

In het atelier werkt dit palet als een anker. Het nodigt uit tot rustige lijnen, natuurlijke vormen en een ritme dat niet wordt opgelegd maar ontstaat. De kleuren lijken te zeggen. Laat het groeien, laat het ademen. En precies dat maakt het zo passend voor Martijn's Art waar elke tint een verhaal draagt en elke compositie begint met aandacht.

Aan de ronde tafel blijft het even stil. Niet omdat er niets te zeggen is, maar omdat sommige paletten vooral gezien willen worden. Boshuisje is er zo één. Een palet dat je niet alleen gebruikt, maar waar je even in mag wonen.

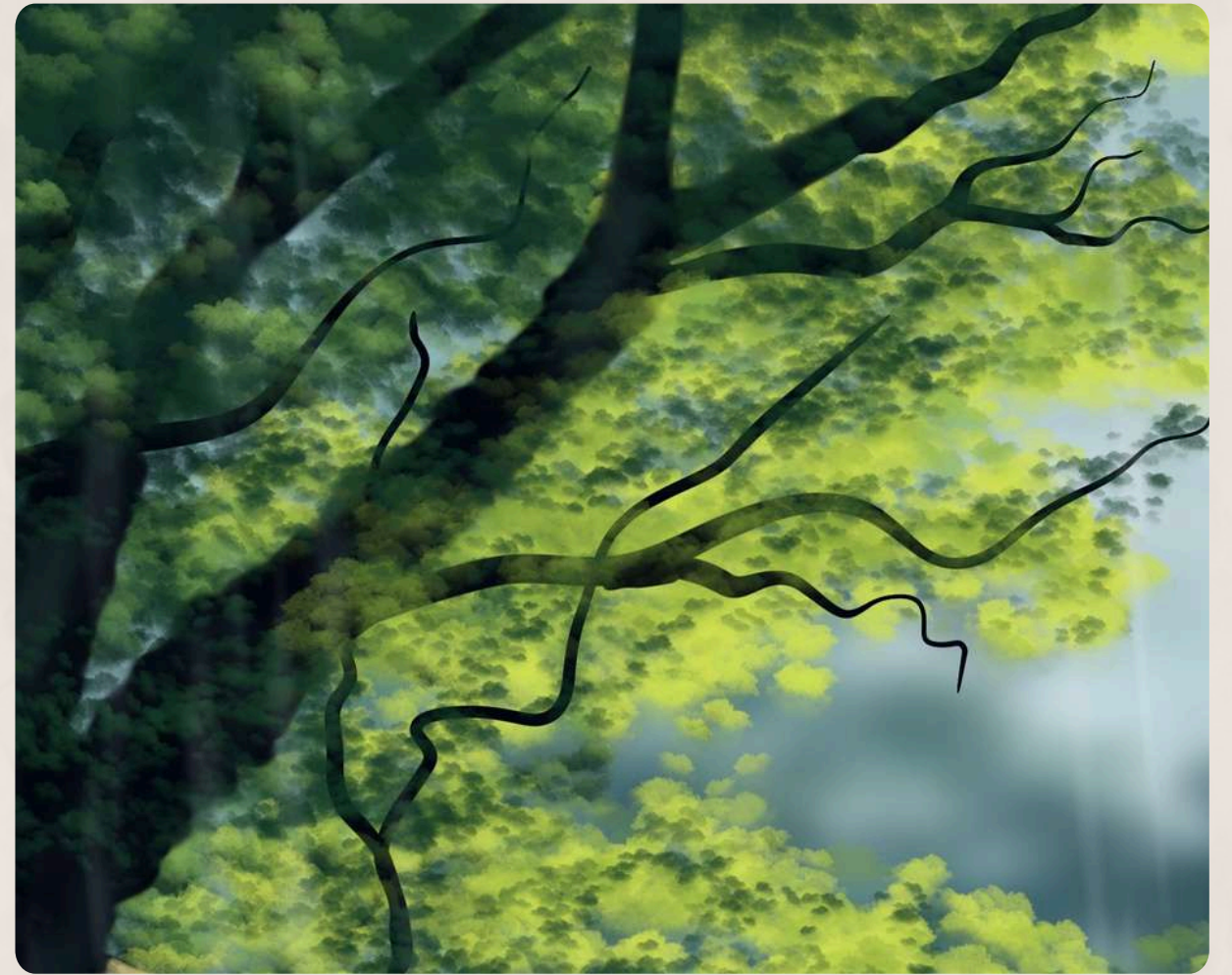
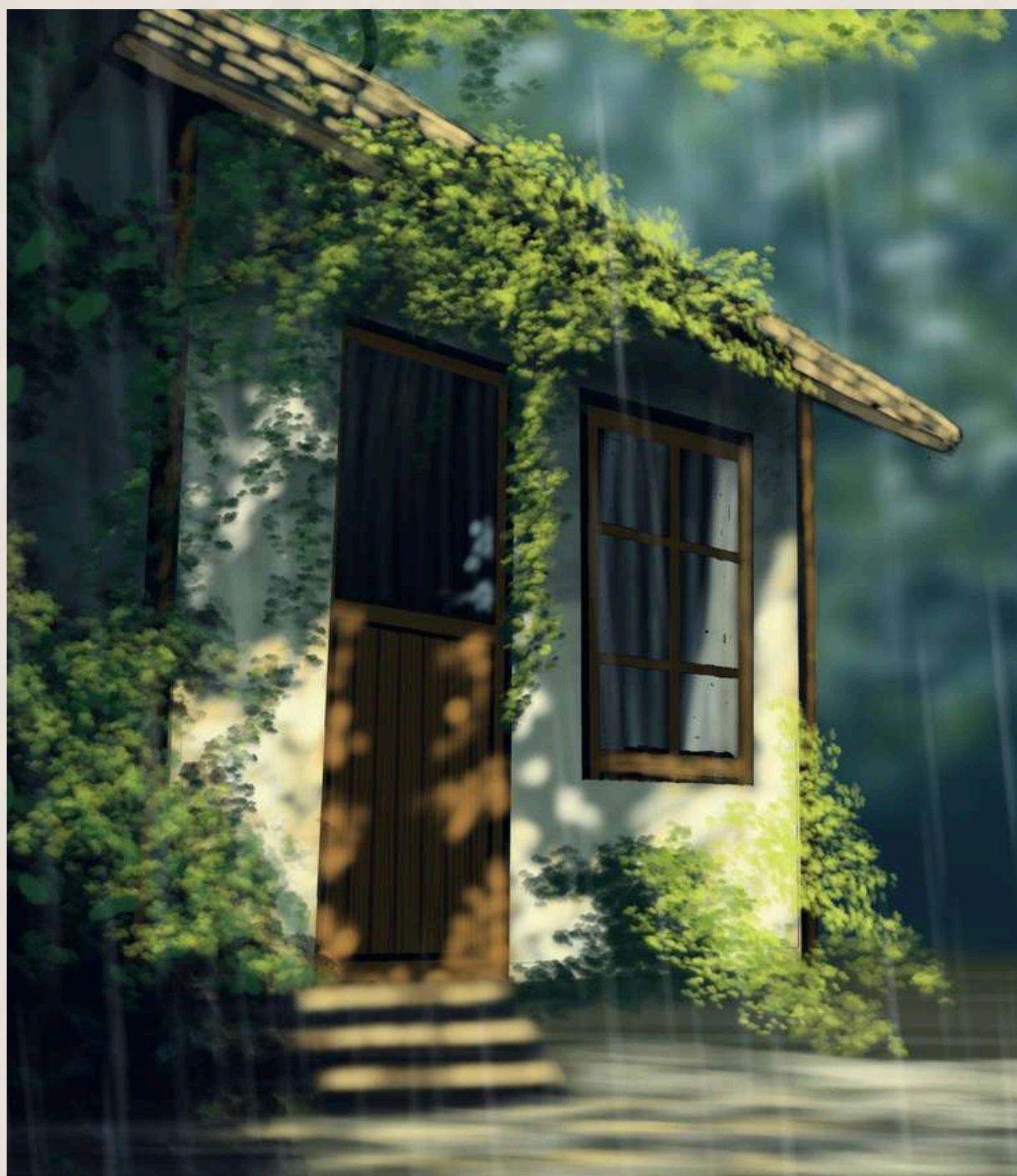

kunstwerk Uitgelicht:

het boshuisje in de lente

Op een wisselvallige lentedag waarop regen en zon elkaar niet afwisselen maar gelijktijdig aanwezig zijn, ontstond in Procreate het werk Het Boshuisje. De aanleiding was een eerder bezoek aan een klein met klimop begroeid huisje dat half verscholen staat onder een frisgroen bladerdak. De plek maakte indruk door de combinatie van stilte, vochtige lucht en onverwachte lichtinval.

Tijdens het tekenen koos ik voor een zachte natte penseelstructuur om de regen niet als druppels te maken, maar als atmosfeer zichtbaar te maken. De basis van het huisje werd opgebouwd uit warme aardetinten zodat het voelde alsof het al jaren in het bos stond en langzaam door de natuur werd omarmd. De klimop kreeg korte ritmische penseelstreken waardoor het groen een levendige en bijna ademende kwaliteit kreeg.

Het bepalende element van het werk is het licht. In de illustratie valt een warme gloed door de bladeren precies op de rand van het dak. Dat moment wanneer zon en regen elkaar raken vormt de kern van de compositie. Het is een zeldzame overgangssituatie waarin de lente zich nog niet volledig heeft uitgesproken, maar wel voelbaar aanwezig is.

Het kunstwerk laat zien hoe een eenvoudig boshuisje kan veranderen in een symbool voor rust, groei en terugkeer. Het staat voor een vorm van thuiskomen die niet luid is, maar stil en gelaagd. De combinatie van regen, licht en jonge bladeren maakt het werk tot een ode aan de aarzelende lente. Een seizoen dat zich niet in één keer openvouwt, maar in kleine glanzende momenten.

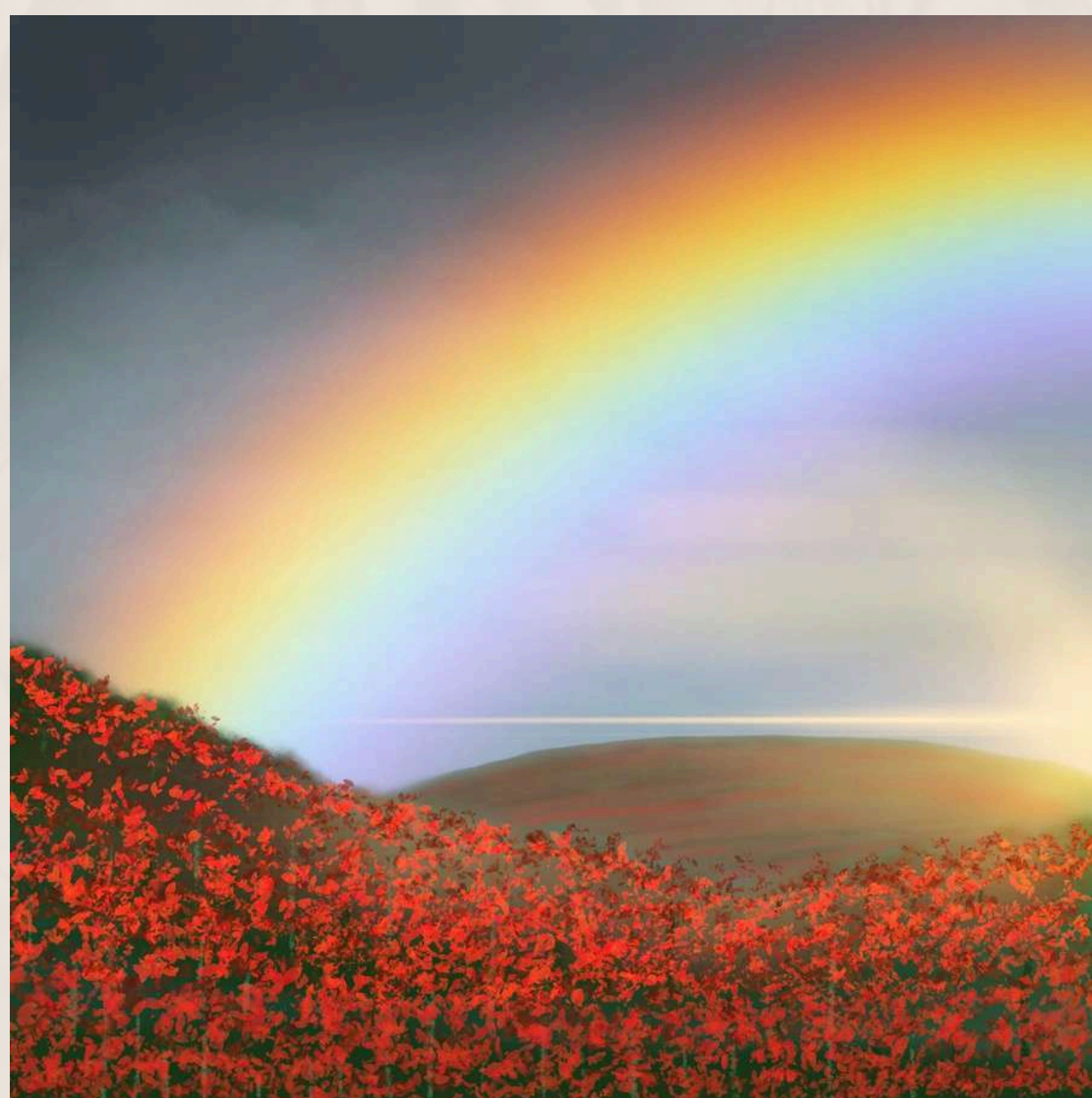
Met Het Boshuisje wil ik laten zien hoe juist die tussentijd tussen donker en licht en tussen nat en warm ruimte biedt voor nieuwe aandacht. Het is een beeld dat uitnodigt om even stil te staan, te kijken en te ademen.

Kunst uit De Oude Doos

de regenboog die een seizoen open brak (april 2024)

Er zijn van die beelden die je niet maakt, maar die je overkomen. Deze regenboog. Fel, gelaagd en bijna onwerkelijk was zo'n moment. Ik tekende hem in Procreate op een dag waarop het licht alle kanten op leek te willen. De lucht hing zwaar van de wolken, maar ergens achter mij brak de zon door. En precies in dat spanningsveld verscheen hij, een boog van kleur die de wereld even opnieuw leek te ordenen.

Toen ik dit werk maakte had ik nog geen idee dat Martijn's Art ooit zou bestaan. Laat staan dat er een krant zou komen, een huisstijl en een ritme. Dit was een tijd van zoeken, aftasten en van voorzichtig durven. De regenboog voelde als een fluistering. Er zit meer in je dan je denkt, maar ik durfde het nog niet hardop te zeggen.

Wat me nu jaren later opvalt is hoe helder de kleuren zijn. Niet voorzichtig, niet gedempt, maar uitgesproken. Alsof het werk al wist wat ik nog niet kon geloven. De rode voorgrond bijna gloeiend draagt de regenboog als een podium. De lucht erachter is zacht en uitgespreid alsof het moment elk moment kon verdwijnen. En misschien was dat ook zo. Sommige beelden bestaan maar een paar seconden, maar blijven jaren in je geheugen hangen.

In de rubriek Kunst uit de Oude Doos kijk ik terug op die vroege schetsen en digitale schilderijen. Niet om nostalgisch van te worden, maar om te zien waar de eerste vonken zaten. Deze regenboog was er zo één. Een aarzelend voorjaarsmoment dat toch vol kleur durfde te zijn. Een kleine herinnering dat schoonheid soms precies ontstaat op de grens van twijfel en licht.

En misschien is dat wel de essentie van Martijn's Art: de wereld vastleggen op het moment dat ze even ademt, even openbreekt en even laat zien dat er altijd meer kleur is dan je denkt.

Dankwoord

Dank je wel voor het meelezen in deze editie van De Ronde Tafel Krant. Elke maand beweegt mee met wat er ontstaat aan mijn ronde tafel en jouw aandacht maakt dat ritme compleet. Tot de volgende keer, wanneer er weer nieuwe woorden landen.

